

Kurs: **CG1009 Examensarbete, kandidat, klassisk musik, 15 hp**
2013

Kandidatexamen

Institutionen för klassisk musik, Kungl. Musikhögskolan i Stockholm

Handledare: Joakim Anterot

Tobias Rondin

Examenskonsert

Programblad och reflektion inom examensarbete

Inspelning av det självständiga, konstnärliga arbetet
finns dokumenterat i det tryckta exemplaret av denna
text på KMH:s bibliotek.

Examenskonsert

10 maj 2013 19.00

Stora salen

Tobias Rondin, Slagverk

Program

Lars Ekström (f. 1956)

ur Mandala

1

Akira Yuyama (f. 1932)

Divertimento för saxofon och marimba

Richard Svensson, saxofon

Anton Alfvén (f. 1986)

En gång apor, alltid apor

Markus Källman, horn – Carl Ahlgren, basklarinett – Helena Schuback, sång

Johann Sebastian Bach (1685-1750)

Fuga ur violinsonat i g-moll BWV1001

Iannis Xenakis (1922-2001)

Rebonds 'a'

Ain & Kabel & Marcus Pal (ca. 1991)

Avslut

Anton Svanberg, tuba – Marcus Pal, elektronik

Programkommentarer

Kvällens program är mycket varierat, och tanken är att det ska representera dels ett tvärsnitt av den mer solistiska delen av min kandidatutbildning, dels även mina personliga musikaliska preferenser. På så sätt kan även den som inte är van besökare av slagverkskonserter förhoppningsvis hitta något eller några stycken att fatta tycke för.

Här följer en kortfattad beskrivning från slut till början av kvällens stycken, och varför de har fått en plats på programmet:

Sist ut är ett stycke improviserad musik som hämtar inspiration från drone, en genre som bygger på långa statiska toner. Jag har sysslat mycket med liknande musik på senare tid, och tycker därför att det har en naturlig plats på programmet.

Rebonds 'a' var ett av de första stycken jag hörde på KMH. Jag hade aldrig tidigare hört något liknande och tyckte att det var ett fantastiskt stycke musik, och redan då bestämde jag mig för att någon gång under min studietid ta mig an det. Det är ett matematiskt stycke som börjar långsamt och enkelt, men hastigheten och komplexiteten ökar under styckets gång.

Bachfugan spelas på marimba. Den är föga överraskande kvällens mest välkända stycke, och faktiskt det enda skrivet innan 1970.

Anton Alfvén, som ligger bakom kvällens uruppförande, är en vän till mig som går kompositionslinjen här på KMH. Jag hade aldrig innan det här stycket fått höra hans musik, så det här var ett ypperligt tillfälle att ändra på det.

Divertimento för saxofon och marimba är skrivet för Keiko Abe, en berömd japansk marimbavirtuos. Det är ett rättfram stycke musik med lätt igenkännbara teman och en ibland nästan populärmusikalisk harmoni och rytmik. Stycket är därför en bra kontrast till övriga moderna programpunkter, som rör sig i mer atonala sammanhang.

Mandala är ett klangligt och meditativt, men också stundtals kraftfullt, vibrafonstycke som inleder konserten.

Stort tack till alla medverkande och till mina lärare!

Reflektioner

När man till vardags jobbar med musikens när, var och hur, är det viktigt att med jämna mellanrum också ställa sig frågan varför. Den egentliga anledningen till musicerandet är något som ofta kommer i skymundan när man (kanske skenbart) har många olika musikaliska sammanhang att medverka i. En återkommande formulering när man diskuterar sådana här frågor i vardagliga sammanhang är att man spelar för att "det är kul". Visst är det så, men det är inte en riktigt tillfredställande slutsats. Vill man förstå varför man valt att ägna sin tillvaro åt musik bör man försöka komma underfund med varför man tycker det är "kul".

En viktig motivation kan vara den sociala. Sysslar vänner, bekanta och föräldrar med musik har man, eller vill man ha, ett socialt sammanhang att diskutera och utveckla sitt musicerande i. Man vill båda passa in i och imponera på en musikintresserad omgivning. Hade inte den här aspekten funnits hade antalet musiker förmodligen varit markant mindre. Hur många barn och ungdomar har inte rockstjärnedrömmar när de börjar med ett instrument och startar band med vänner?

Det finns dock något underliggande som gör att musikutövande i någon form existerar i samtliga kulturer. Även om det kan vara sociala och kulturella faktorer som får oss att börja spela så måste ju musikutövandet i sig ha en behållning som gör att en musikkultur kan uppstå från första början. Om musik bara handlade om att ha roligt med vänner hade människor knappast spenderat all den ensamma tid som krävs för att lära sig komponera stycken eller tekniskt bemästra ett instrument.

Jag tror att det handlar om det som inom psykologin kallas för *flow*, att vara helt uppslukad av den aktivitet man sysslar med. Det förekommer inom vitt skilda områden, och att regelbundet uppleva *flow* påverkar psyket mycket positivt. Framförallt förekommer det när det finns tydliga mål att uppnå och man har de färdigheter som krävs för att lyckas, dock får det heller inte vara för lätt. Förmågan att uppleva *flow* är en bra egenskap för oss att ha, då det får oss att sträva efter att bli bättre på saker även när det inte är absolut livsnödvändigt och därmed hitta nya lösningar på problem.

Musiken gör det helt enkelt lätt för oss att uppleva *flow*, och i förlängningen för andra att göra detsamma, till exempel i egenskap av konsertpublik. Det är mer än bara "kul".